ЛИСТУВАННЯ ПЕНСІЙНИКІВ
Тема:Папи римські
1.1985. 1

СТАТТІ - КОМЕНТАРІ - ДИСКУСІЇ - КРИТИКА - ПОЛЕМІКА

Добридень Вам,дорогі Пенсійники! Як Вас Бог милує? Живі?.. Здорові?.. Здоровлю Вас Новим 1985 роком,Різдвом Спаса нашого,Водохрищем і бажаю Вам того,чого нам найбільше потрібно - багато сили,кріпкого здоров'я,єдности і любови братерської!

Не посилав карток святкових,бо живу самотньо в лісі і не знаю хто з моїх приятелів-пенсійників живе ще,хто змінив свою адресу,а хто,може, й забув мене з партійних,політичних,церковних чи суспільно-громадських причин. Тож посилаю щиросердечне Добридень усім на старі адреси,які в мене збереглися. Відізвіться.

С.Кравець

Кожний із нас,як і я,були колись молодими,бадьорими,енергійними,пройнялися ідеями,кипіли хотінням щось робити,творити.Думали-мріяли як би то зробити життя щасливішим у площинах національній,громадській,церковній.Як би то піднести людей наших на вищий рівень культури,національної свідомости,політичної виробленості,взаємопошани,толеранції та братолюбства. Хто більше,хто менше,але всі ми працювали в цих напрямках і мали більші,менші або й ніякі успіхи.А тепер ми - пенсійники.Відпочиваємо,втомлені понад 65-річною вибоїстою дорогою життя.Наші місця праці зайняли наші діти і внуки. Нашу працю на національно-суспільній ниві перебрали і продовжують виконувати молодші віком люди,що іґнорують наш (пенсійників) досвід,або й докоряють нам за наше невміння чи нетямущість нашу в минулому.Але це не відбирає в нас права цікавитися українським життям у всіх царинах,приглядатися до праці молодшого покоління,спостерігати плюси й мінуси свідомих чи несвідомих їхніх потягнень та розцінювати позитиви і неґативи з перспективи нашої життєвої досвідчености і розумових спромог.

Колесо калейдоскопної мінливости життя затриблює і наше,українське життя на Батьківщині і тут на чужині.Часто ставить нас перед подіями,що виникли без нашої волі чи впливів,а то й всупереч нашим бажанням.Значно більше виникає подій,добрих і недобрих,під нашою контролею і з наших хотінь. Але найбільше безміских проблем майструють нам майстрі на всі руки,що жили й живуть,як вони кажуть,тільки Неньку-Україною і для Неньки-України,хоч і п'ють,і їдять за наш кошт.І проблеми ці тільки й для того,щоб морочити ними наші голови,сперечатися,сваритися і нічого корисного не робити.Власне ці придумані чи зумисне створені проблеми викликають цілий ряд таких суперечностей високої напруги,що спалюють нашу соборність на попіл!

Ось тепер січень.22-го січня наше свято Державности.Чи Ви,дорогий Пенсійнику,збираєтесь на свято Державности 22-го січня,чи,може,чекатимете до 30-го червня?..

Прапор.Навіть найзапекліші вороги наші знають,що український прапор - жовто-блакитний,бо символізує він Сонце і Блакить.Але в нас ні! - пшеницю й небо.Чому? Бо так треба... треба ДВА прапори,як і всього маємо в се-

diasporiana.org.ua

бе по двоє,хоч і з кожним віддихом видихуємо "соборність".І зліплюємо цим безвартісним словом "соборність" дві різних частини в одну,щоб меншій частині було ближче і зручніше харкати в обличчя більшій.

Українська Католицька Церква.Це новотвір в українській лексиці й ментальності.Новотвір молоденький,ще в коротких штанцях,а вже шкіриться... Якщо це справжня католицька церква,то її священиків треба називати ксьондзами,єпископів - біскупами,архиєпископів - арцибіскупами.Чи не так? Тож так і будемо називати.

Патріярхат. Католицький патріярх для православної України,чи пак -"всеї Руси"... Тут,як кажуть "наші найлюбіші" москалики,- "рожа кірпіча просіт". Та це на пізніше. А тепер: і що ті творці такого патріярхату собі думають? Що в них у головах - чи не мишача потерть? Цих майстрів патріярхату навчав Чубатий,що православ'я це -"смердючий ідол","фальшивий божок",а шпарґаляр Лужницький навчає,що православ'я це - "кривослав'я".Отже,- думають собі вони,- душі православних братів,для їх же власної користи,треба спасати-ратувати католицизмом.Але чесний католик Словацкі,той самий,що кинув крилату фразу:"Польско,твоя зґуба в Жимє!",рекомендує не вірити католикам на слово.Тож навіть щоб якийсь тюрколог,не обов'язково Пріцак,роздобув довідку з папського архіву чи зі скандинавських саґ,що Володимир Великий з діда -прадіда був католик,то ми йому не повіримо і залишимось православними.Український патріярх мусить бути - і буде! - абсолютно незалежний від чужого закордонного центру! Україна вже мала митрополитів-греків костянтинопольських,що за шкурки соболині продали Москві Київську Церкву,і римської аґентури під патріяршим клобуком - не стерпить!

Століття,що має 37 років. Недавно Українська Католицька Церква в США святкувала своє століття,хоч народилася вона після 1946 року.Лунали гучні похвали живим і померлим.Оплескувалися самовдовільні здобутки,бо на еміґрації нараховується 16 (а може,вже й більше) українських єпархій католицької церкви.Гм... А чи справді це українські єпархії,чи звичайні ватиканські провінції? І чим більше буде цих провінцій з українською людністю та з біскупами на чолі,тим менше буде в парафіян грошей,любови і згоди.

Преса. Преса наша католицька і прокатолицька.Іншої немає.І нагадує вона нам "Новое Русское Слово",що редактори і видавці друкують його російською мовою,бо забули і ще не навчилися "їдіш".Розхвалюють ці редактори на всі лади російську культуру і літературу,але про справжню ціль і мету їх газети можна тільки догадуватись.Про ціль і мету нашої преси догадуватись не треба,вона зрозуміла для всіх.Наші соборні редактори заковбасюють довжелезними шпальтами свої газети - з числа в число - такою соборницькою тематикою, що некатоликам аж носи морщаться,але,щоб бути соборниками - читають.І читають вони в посланнях різдвяних і великодніх солодкаво-нудні і вдавано побожні заклики наслідувати (кого б Ви думали?)"святого мученика Йосафата... і йти його слідами"; читають про добродійства Рутського,про батьківське прагнення церковної єдности митрополита Шептицького,про верховного ісповідника Йосифа І (чи УІІ?),що 18 років мучився на каторзі "всеї Руси" за свою непохитну вірність і відданість вікаріям Христовим у Ватикані. Отже, політична орієнтація наших газет ясна і недвозначна: Геть від задрипанки Москви - в обійми католицького Ватикану!Перша половина цієї орієнтації абсолютно соборна.На такий заклик підуть усі некатолики і будуть його захищати до останнього віддиху разом із католиками (якщо католики не зрадять і не підуть до якогось Диникина чи ЧУГА).Але друга половина орієнтації - антисоборницька і для некатоликів така вона страшна і небезпечна, як і московська,бо: і там,і там для Бога тісно.Україна ще не вичмихалася цілковито від берестейської ґрипи,що мучить її від 1596 року,а тут уже в націоналістично-клерикальній ляборатoрії виплекали католики новий вірус: католицький патріярхат.І вийшло так,як у Руданського - до кашлю маємо ще кольку!

С.Кравец

Дорогі Пенсійники. Думайте і пишіть на порушені вище теми.

"Добра ваша віра,- сказав Володимир посланцям німецьким від Оттона III,- але я її не прийму тому,бо ні моя бабуня Ольга,і ніхто з русів не прийняв її."

Причиною було ще й те,що латиняни присним хлібом (оплатками),без вина,причащають,і по-латинському для всіх народів богослужби відправляють.

Якщо й подав Володимир Великий такі причини своєї відмови католицьким посланцям-німцям,то зробив це він із чемности до послів-чужинців. Насправді ж причини не прийняття римської віри мали глибшу й вагомішу суть. Про Русь і володаря її Володимира знали всі ближчі й дальші сусіди-держави Европи. Знали й греки і римляни,хоч і називали русів "темними варварами". Не меншою мірою "темні варвари" - руси цікавилися культурними греками і римлянами. Знали що вони мають,як вони живуть,що в них діється,і переймали від них для себе те,що було краще,шляхетніше й корисніше. До того ж Володимир був державник немалого калібру і не міг він не цікавитися і не знати того,що діялося у греків і римлян,особливо тоді,коли він виношував думку міняти свою віру. А в Римі в ті часи було чим цікавитись,тим більше,що все те,що там діялось тоді,було вже традиційне,мало свою довгу історію.

Не будемо посилатися на світову белетристику з папською тематикою, бо комусь вона може здаватися тенденційною. Покористуємось солідними працями серйозних дослідників,що їх містить авторитетна Енциклопедія Католіка про пап і високих єрархів римської католицької церкви.

Папа Мартин I (642-649)прокляв усіх тих,що не так вірили в Бога,як він. За це імператор Костянтин II наказав арештувати його і відвезти до Костянтинополя на страчення,але патріярх Павло,що його також прокляв папа,ублагав імператора,щоб папу не вбивали. Замість страчення його покарали засланням.

В ті часи дуже часто мінялися папи,бо меч і отруя,що були в моді й ужитку в Римі,скорочували понтифікати пап до року-двох. Злодіяння пап та римо-католицької єрархії викликали скликання Франкфуртського собору (794 р.) на якому,між іншими,було схвалено таку заборону:"Не дозволяємо,щоб аббати виколювали очі монахам або відрізували їм статеві органи." Але й після цієї заборони це довго в Римі осліплювали і кастрували монахів за справжні або й нашептані провини.

Тоді ще не вибирали папів конклавом кардиналів,а зброєю,інтригами та підступністю з допомогою впливових жінок "теплого тіла й холодної пімсти". Траплялося дуже часто й таке,що папську тіяру здобував анальфабет,що не мав ніякої,не то що богословської підготови,і постригався в духовний сан за кілька днів до папської інтронізації. Були століття

в історії римо-католицької церкви,до відомі під назвою "періоду порнократії" (грецьке "порне" - розпусниця,"кратія" - влада),тобто період панування в цій церкві аморальних жінок,розпусниць. Так,наприклад,за папства Анастасія I (398-401) римською церквою фактично керували дві його коханки - Меланія і Марцеля. Але це аж ніяк не було для нього перешкодою стати після смерти святим Анастасієм...

30 червня 870 року римський синод розголосив нечуване досі обвинувачення на біскупа Формозуса,який пустошив морально манастирі:"злягався з жінками легкої поведінки і з безбожними чоловіками та був автором змови вчинити упадок римської столиці". За це папа Іван VIII відлучив Формозуса від церкви,але пізніший папа Марінус утвердив його знову в біскупських правах,а за 8 років після цього Формозус сів на трон у папській тіярі. Папська тіяра,щоправда,дісталась йому нелегко,бо мав міцного суперника-претендента на папський стілець - Сергія.Прийшли вони із громадою своїх прибічників до костьола св.Івана і почали силою кулаків здобувати трон,щоб опапитися. Вислід був такий: на долівці костьола лежали кілька десятків трупів,а на папському троні сидів Формозус. Та це були не перші й не останні такі "вибори" папи. Як вибирали папу св.Дамазія,що його суперником був Урсин,то бійка їх прибічників почалася в костьолі,а закінчилася на вулиці,встеленій сотнею трупів суперечних "виборців"-фанатиків (див. "Папство" - Спіттлера). Так вибирали пап аж до 1059 року. Щойно за понтифікату папи Миколая II,на Лотеринському сборі постановили,що папу має вибирати колегія кардиналів із-поміж себе, а не виставляти кандидатів на "вікаріїв" Христових з випадкових людей якоїсь партією чи клікою.

Папу Формозуса зіпхнув із папського трону Боніфацій VI,але й він не довго всидів (він папував усього-на-всього 15 діб),бо і його зіпхнули. Після Боніфація усівся на папському троні папа Степан VI (896-897). Це той Степан,що вчинив "страшний суд" над трупом папи Формозуса. Енциклопедія Католіка розповідає про це так: "зібрав він синод римського кліру,щоб учинити "страшний суд" над своїм попередником папою Формозусом. Витягнули з домовини вонючий труп папи і посадили на стільці. Призначили йому захисника-адвоката,але,не зважаючи на всі його зусилля довести невинність трупа,"страшний суд" виніс обвинувальний вердикт: трупові відрубали три пальці правої руки,здерли з нього папське облачення,виволокли за ноги з костьола,де відбувався "страшний суд",на вулицю і вкинули в Тібр"."Страшний суд" викликав страшне обурення римлян і за кілька місяців після цього змовники напали на папу Степана VI,кинули його тюрму і там задушили.

Знівечений "страшним судом" і вкинений у Тібр труп папи Формозуса ще раз "об'явився" на сцені римської церкви. Коли спала вода розлитого Тібру,знайшли його трупа в хащах на узбіччі берега. Папа Федор II,що сидів тоді на папському стільці,розпорядився,щоб знівеченого і розкислого у воді трупа папи Формозуса зодягти в папські ризи і поховати з великими почестями,а всі його рукоположення визнати за дійсні. За місяць після того папу Федора II хтось отруїв.

Хотрий із пап був непомильний: папа Степан VI,що засудив Формозуса,чи папа Федор II,що реабілітував його? - відомо тільки душі самого Формозуса.

Дванадцять папів,що сиділи на папському троні й носили папські тіяри в період порнократії,були - коханцями,синами,а згодом і внуками трьох римських куртизанок: Федори старшої та її двох дочок - Федори молодшої і Марозії. Були вони обдаровані незвичайною хитрістю і красою; вони фактично й керували папами в Римі як безвольними ляльками. Їхні численні коханці,родичі,діти і внуки засідали на папському троні, займали арцибіскупські катедри і високі державні становища. Коли ж коханець-папа їм приїдався або проявляв свою волю,ставав неслухняним або був перешкодою на дорозі до якоїсь нової затії,тоді меч або отруя робили папський трон порожнім і на ньому сідав новий фаворит,слухняний папа-коханець.Тому то на папському троні не засиджувалися довго папи і не вмирали своєю смертю.

Відомий церковний історик Цезарій Бароніус так описує часи порнократії в Римі: "В це століття засідали у столиці Петра не папи,а справжні страховища,яких робила папами похітливість безсоромної проститутки. Розпоряджалися вони за своїми примхами і розсудками епархіями,ставлячи на біскупські катедри своїх коханців. Ламали церковні закони,зневажали старинні звичаї. Христос лежав у човні Петровім у сні тяжкому і не було кому його розбудити."

Федора була жінкою римського консула. Завдяки впливам їй пощастило повернути з заслання свого коханця папу Сергія III (904-911),який мав любовні стосунки і з її дочкою Марозією,мав з нею й сина,пізніше - папа Іван XI. Федора старша мала,крім папи й інших,ще одного палкого любовника - аббата,якого зробила біскупом,а згодом і папою Іваном X (914-928). Його рукопокладав у біскупи папа Ландон (913-914),фаворит і ставленик Федори молодшої і Марозії. Перед Ландоном був папою інший ставленик їх - Анастасій III (911-913).

Папа Іван X довше,ніж інші папи,засидівся на папському троні. Почувши себе твердосидячим папою,він перестав бути слухняним,і це його згубило: його вкинули до в'язниці і там він сконав.

Папа Лев УІ (928) пишався папською тіярою всього сім місяців: не міг догодити своїм любовницям і був отруєний. Така саме доля спіткала і папу Степана УІІІ (928-931). Його місце зайняв син Марозії - папа ХІ (931-936). Треба згадати,що всі три римські куртизанки (мама і дві дочки) жили в папському двірці,як єдині повноправні власниці.

Папа Іван ХІ погиб від руки свого старшого брата,Альберіка,який помстився за свого батька. Крім багатьох коханців Марозія (мати папи Івана ХІ) мала також ще три "законних" чоловіки... Альберік,після вбивства свого молодшого брата - папи Івана ХІ - посадив у тюрму свою матір Марозію,де вона й закінчила своє буйне,розкішне і розпусне життя.

Коли синові Альберіка сповнилося 18 років,то Альберік посадив його на папському троні під йменням Івана ХІІ (955-964),хоч він тоді не мав ще духовного сану. Про цього папу-мерзотника,Івана ХІІ, кардинал Бароніус і кремонський біскуп Люйтранд однозгідно твердять, що це був найбільший злочинець і найогиднішний папа-аморальник. Його шаленою пристрастю були коні й жінки. Коней він годував мигдалями і фіґами намоченими у вині. В костьолах він улаштовував п'яні оргії, сороміцькі співи і танці. Кожну жінку,яка йому "впала в око" - будь це малолітня дівчина,молодиця чи вдова - насилував на місці,де зустрів. І,біда-лихо чекало ту його жертву,яка ставила спротив його брутальній волі! Чесні красуні,що шанували себе,жили морально,не ризикували ходити попри двірець "св.Ангела" (резиденції папи-шельми),що насправді був домом розпусти. Люйтранд пише,що той оскотинений папа мав статеві зносини (злягався) з рідною матір'ю...

Цікаво,чи й той папа-бестія називав себе намісником Христа?..

Імператор Оттон І Великий наказав скликати римський синод для розгляду злодіянь папи Івана ХІІ. Під час праць синоду виявилося,що той папа на частих пирах-оргіях дудлив тости за здоров'я чорта,клявся Юпітером і Венерою,роздавав повіям церковні гроші,злягався з рідною матір'ю,рукоположив одного біскупа в конюшні,а другого біскупа приказав каструвати. Оттон І прогнав папу Івана ХІІ,а на його місці посадив свого німця - папу Лева УІІІ (963-965). Але для римлян папа-німець був небажаним чужинцем. Тож як тільки Оттон І виїхав із Риму папа-розстрига Іван ХІІ зібрав свою "святу мафію" проти папи-німця. Діждавшись нагоди,напав на папу Лева УІІІ,порвав на ньому папське облачення,побив його і прокляв,а прибічників його і Оттона І почав жорстоко переслідувати і вбивати. Засівши вдруге на папському троні папа Іван ХІІ приказав відрубати руку кардиналові Іванові,відрізати носа,язика і два паль-

ці кардиналові Аззанові,а біскупів і всіх прибічників Оттона І - висікти різками. Але незабаром і він був убитий: один римлянин приловив його при насилуванні своєї жінки,і вкокошив на місці!

Після смерти папи Івана XII вернувся на папський трон папа-німець, Лев УІІІ,хоч за його відсутности папою став Бенедикт У. Між ними почалася жорстока боротьба,але не довго вона тривала,бо померли вони обидва не виясненою смертю в підозрілих обставинах. По смерті цих двох пап папський трон здобув Іван XIII (965-972),син одного біскупа і Федори молодшої,сестри Марозії. Завдяки інтригам і змові він опинився в тюрмі. Короткий час після нього папою був Бенедикт УІ,що його посадив до в'язниці другий син Федори молодшої і кардинала Франка,де він і загинув.

Кардинал Франк,знищивши свого попередника,став папою Боніфацієм УІІ. Але йому швидко довелося втікати. Він загорнув церковний скарб і чкурнув до Костянтинополя. Розтринькавши гроші апостольської столиці, вернувся до Риму,де йому його прибічники зробили місце,вбивши папу Івана XIУ,але через чотири місяці знайшли його трупа. Його не поховали за прийнятим звичаєм,а вкинули в Тібр (див.д-р Енгерт -"Полк проституток у столиці св.Петра"). Це був останній паросток римських куртизанок періоду порнократії на папському троні.

У той час,коли йшла підготова до офіційного проголошення Київської Русі християнською країною грецької віри,папою в Римі був Іван XУ (985 -996).

Тут і зупинимось,бо далі почнуться хрестоносні походи і святі інквізиції,що їх організувала і реалізувала "свята мафія" римських пап.

Знавши про таке "святе" і "побожне" життя пап римської (Західної) церкви,чи міг же Володимир Великий приймати хрищення від них?

Християнство для Володимира Великого не було чуже,незнане. Бабуня Ольга навчала його християнських молитов і виховувала в дусі Христового вчення. Засвоював Володимир християнство і від своїх русів,що вже здавна були християнами і то християнами чисто апостольського змісту, без угодовських інтерпретацій та "поправок" внесених пізніше в апостольське християнство Мілянським едиктом 313 року.

8.1.85. С.Климчук

Купіть і прочитайте: "Проєкт на ЗНИЩЕННЯ РУСІ ..... дол. 2.50
о.Мих.Мосора - Як русини стали християнами? "Просвіта",1897 " 2.50
"Метелики" УПА:"До втеклих від віри православної","Дві унії",
"Проти наклепів,ніби УАПЦ прямує до Унії","Кунцевич,Сліпий і
Українське Православ'я","Лисавета Гулевичівна"..... " 2.00
Dobryden! HCR-1, #91 Mnt.Dale, N.Y. 12763 U.S.A.

Безшлюбний батько

В нашому селі П. жив собі старенький єзуїт, як і написано всім целібатникам, самітний. Колись, коли він ще не був старенький, самітність йому облегчували наймички. І хоч, як уже сказано, єзуїт був самітний, нежонатий, але чорногуз-бузько його хати не минав...

Приніс бузько синочка, як линочка, першій наймичці, приніс і другій, приніс і третій. Так рік за роком наносив чорногузий в хату єзуїта аж дев'ятеро хлопчиків, і кожний з них мав свою маму. Було дев'ять хлопців і дев'ять мам. Але в хаті побожного єзуїта залишалися тільки хлопці-синочки, а мами їхні мусіли йти від єзуїта геть і найматися в інших. Христив хлопчиків єзуїт сам власноручно і сам давав їм ймення які хотів, а в метричній книзі до ймення кожному дописував прізвище його мами. Так то побожний целебс-єзуїт придбав собі дев'ять ріднокровних безплатних «паробкув»-наймитків.

На долю дев'ятої наймички, що була мамою найменшого хлопчика, припало бути мамою для всіх — усіх вона мусіла годувати, обпирати, вбирати тощо.

Не занедбував хлопців і сам єзуїт. Він навчав їх, як вони повинні шанувати його, ксьондза-єзуїта, що мусять бути слухняними, працьовитими і зразково-практикуючими католиками. Такими вони й були. Всі працювали. Той у полі, той на городі, той з худібкою на пасовищі, той до гусей, той мамі помагає, а той меншичких за себе братиків (по бузькові!) доглядає. Всім роботи вистачало і всі свої обов'язки виконували ретельно й сумлінно, бож знали, що все, що вони робили, то — як навчав їх побожний ксьондз — для «слави Божої». Коли ж, бувало, хтось із хлопців щось не так зробить, як було сказано, або й нехотячи провиниться в чомусь, то єзуїт не лінувався виправляти помилку чи провину хлопця різкою на його спині. Так тоді було в моді виховувати дітей.

І побожний ксьондз-єзуїт багатів на очах селян. Коли ж єзуїтові прийшла вже вісімдесят перша весна, він почув, що його починає цуратися сила, що ноги й руки стають олов'яні, непослушні, що з кожним днем помітніше на нього налягає втома. Саме жити б, бо всього придбав, усе є, нічого не бракує, та й самітність не докучає, як колись, а тут... треба, мабуть, умирати.

Його не гризло, не мучило сумління за те, що він обезчестив дев'ять своїх наймичок та вісім із них розлучив з рідними діточками-синочками, коли їм не було ще й по рочкові, бо йому, бач, ксьондзові, — як казав він кожній, відправляючи геть, — соромно від людей тримати в своїй хаті покритку...

Та ось одного дня по обіді єзуїт занедужав і покликав наймичку:

— Пшинесь мі, котка, мйоду, бо я бардзо зле сєн чує...

Плян він мав уже готовий, придумав. Йому жаль було залишати все те, що він придбав за довгі роки коштом рук дев'яти наймичок і ріднокровних безкоштовних «наймитків». Взяти з собою на той світ ні поля, ні худоби не міг, — це мусіло залишитися якомусь іншому нетрудному єзуїтові, що мав прийти на його місце, але готових грошей, та ще й золотих, — він нікому не залишить!

Коли вже мед у мищині був на столі, побожний єзуїт добув із схованки придбані «на Боже» золоті австрійські монети, ще раз порахував їх, поскладав на окремі купочки по 5, по 10, по 20 корон, і взявся до меду. Вмочить замість хліба монету в мед — і в рот. Так він поїв усі п'ятикоронки. Взявся до десятикоронок — і ті поликав, хоч вони були більшечкі. Перепочивши трохи, взяв єзуїт двадцятикоронку, вмочив її раз у мед, умочив і вдруге та й кинув у рот, щоб проковтнути, а вона, клята, стала йому впоперек у горлі і... ні сюди — ні туди!..

Так і застала єзуїта наймичка за столом, з витріщеними, як цибулі, очима. Сконав. Задавився людською кривдою, сатана.

Чи нез'їджені золоті корони сховала собі наймичка, — не знаю, але ті монети, що їх поглитав єзуїт, забрала поліція після того, як лікар розпоров черево єзуїта-глитая. Куди пішло видобуте з єзуїтського пуза золото, чи до скарбниці небіжки Австрії, чи до скарбниці «апостольської столиці» — теж не знаю. Порізаного єзуїта поховали на цвинтарі в містечку Л., а на його місце прийшов інший «побожний єзуїт».

Всі дев'ять хлопців, відслуживши у війську, пішли між людей і кожний з прізвищем своєї мами. Наймолодший із них, що жив з матір'ю в комірному і вдержував її з праці своїх рук, завжди приспівував собі, працюючи:

Жеби ксєндзи пановалі,
жеби ксєндзи жилі,
жеби ксєндзи по пенєндзи
з торбамі ходзілі...

Розповів **Іван Лучка**

С. К.